

Formanden: Dette Tema hører ikke med under den foreliggende Sags Behandling.

Christiansen: Det var ogsaa kun en Sidebemærkning, jeg tillod mig. Trods det, jeg fik at vide, at der ikke hos det ærede Medlem er synderlig Sympati for Københavns Kommunalbestyrelse, vil jeg alligevel anmode ham om som Repræsentant for denne By her i Tinget at tage med Interesse paa de Bemærkninger, jeg her har fremsat, og at være mig behjælpelig med eventuelt at faa dette Forhold, Statens Tilskud til Københavns Kommunes Rets- og Politiudgifter, ordnet samtidig med det foreliggende Lovforslag, saa tror jeg, han var med til at gøre en god Gerning. Det er mig ikke muligt at se, hvorfor det uretfærdige Forhold skal opretholdes, hvori Københavns Kommune stadig stilles fra Statens Side. Det er saaledes i Øjeblikket, at medens Udgifterne til Politi- og Retsvæsen i Landkommunerne kun ere 68 Øre pr. Individ, i Købstæderne Kr. 1,69 og paa Frederiksberg Kr. 2,28, ere vi i København i Øjeblikket oppe paa Kr. 4,21, og det vil forøges yderligere, saaledes at vi komme op paa Kr. 4,80. Hvis der skulde være samme Ret for alle Landets Indbyggere paa dette Omraade, saaledes som det er bestemt i dette Lovforslag, skulde vi i Stedet for 76,000 Kr. have et Tilskud paa mindst 800,000 Kr. Jeg henstiller til de Herrer i Salen og ligeledes til den højt-ærede Justitsminister at være mig behjælpelig med at faa dette Forhold ordnet samtidig med, at denne Lov bliver vedtaget, da det dog er forudsat i Forslag til Lov om Rettens Pleje, at dette skulde tages op til Behandling og søges ordnet; jeg mener, at der maa gælde lige Ret for alle Kommuner i Landet paa dette Omraade.

Justitsministeren (Svend Hogsbro): Jeg takker for den velvillige Modtagelse. Lovforslaget har faaet fra de forskellige Sider.

Naar den ærede første Taler (Goos) udtrykte sin Betænkelighed med Hensyn til, om det Antal af Politibetjente, der skal være udenfor København ifølge Bestemmelsen i § 1, var tilstrækkeligt, vil jeg sige, at det ærede Medlem jo unægtelig har Ret i, at det Minimum, som her er fastsat, er lavere end det, som før er blevet vedtaget i dette høje Ting og vistnok ogsaa i det andet Ting. Grunden er dels den, som det ærede Medlem rigtigt forudsatte, at Loven om Retsplejen, der paakalder dette

Lovforslag, nu ikke længere hjemler Anklageprincippet, saaledes som det gjorde paa det Tidspunkt, da Folketinget og Landstinget indtog de Positioner, som det ærede Medlem berørte, dels den, at der paa nærværende Tidspunkt endnu mere end den Gang maa fares varsomt med Statens Midler. Jeg vedkender mig aabent, at det finansielle Hensyn har været meget stærkt i Forgrunden hos mig ved Fastsættelsen af disse Tal, der naturligvis bero paa et Skøn, det indrømmer jeg. For saa vidt er jeg enig med det ærede Medlem for 6te Kreds (Johansen) i hans finansielle Betragtninger. Jeg tror ogsaa, at det er nødvendigt, hvis man overhovedet ønsker at se den nye Retspleje træde ud i Livet — og det ønsker jeg saa stærkt som nogen —, da til enhver Tid at erindre, hvorledes den finansielle Situation er. Men ved Siden deraf tror jeg dog ogsaa, at man tør berolige sig noget med, at Anklageprincippet ikke er det Princip, hvorpaa Loven om Retsplejen nu hviler. Jeg siger ikke dette, fordi jeg i og for sig skulde være glad derved; tværtimod, jeg vilde gerne have haft Anklageprincippet gennemført, det er det, jeg savner mest i Loven, som den nu foreligger, men det er en Kendsgerning, som man maa regne med. Det har altid været Forudsætningen, det tror jeg at turde sige, at naar man lod Anklageprincippet falde, kunde man ogsaa nøjes med en mindre Politistyrke, fordi man bevarede den større Ret for Forhørsdommeren til ved Afhøring af sigtede at komme til Sandheds Erkendelse i Sagen. Nu indrømmer jeg ganske vist, at der er gjort saa meget, som der kan gøres, i det nu vedtagne Forslag til Lov om Rettens Pleje for at neutralisere denne Dommerens Magt over den sigtede. Det er selvfølgelig sket for at værne sigtede mod Myndighedsmisbrug, mod for stor Nidkærlighed fra Dommerens Side. Men det kan paa den anden Side ikke nægtes, deri har det ærede Medlem Ret, at saa kan man ogsaa kun i noget mindre Grad tage Hensyn til, at Dommeren ad den Vej uden Politiets Hjælp kan komme til Sandheds Erkendelse. Hvor meget man nu paa Grund af disse Sikkerhedsforanstaltninger, som ere indførte for sigtedes Skyld, kommer til at slaa af paa sine Forventninger om at kunne spare Politi, er det sikkert ikke muligt for nogen for Øjeblikket at have nogen bestemt Mening om. For saa vidt tror jeg, at man har Lov til at opfatte det foreliggende Lovgivningsemne som et